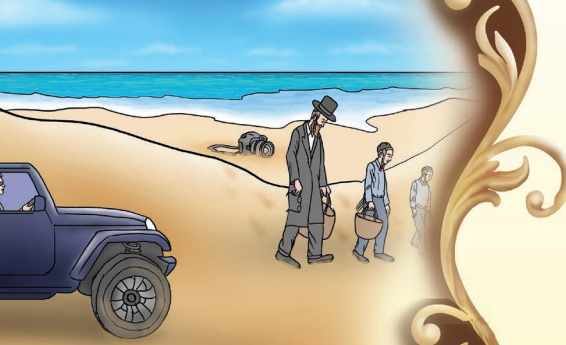

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

להקמיעט בשמחה או להרבות בשמחה?

"נחמו נחמו עמי". לאחר הצער הגדול על החרבן הנזרא, ששרינו בו ביום תשעה באב, תקנו לנו חז"ל שפמשה שבעת השביעות שלאחר מכן יקרא הפטרות של נחמה, והו' נקראות 'שבעה דגממא' ובהן אנו קוראים את דברי הנחמה שהקב"ה מנחם את ישראל. ועל כן חז"ל זה יקרא 'מנחם אב' - על שם שאנו מתנחמים בו.

ולכאורה קשה, היאך נוכל להתנחם בעוד שהחרבו ענינו עומד, ועוד לא זכינו לראות בבנינו בית המקדש? ויש לומר, שבאמת עבודת ה' צריכה להיות בשמחה גדולה, ונקרא שנגעבד את ה' בשמחה מתוך הרגשת ניהומים נוכל להגאל, וכמו שד"רשו בספה"ק על הפסוק: 'פי בשמחה - תצאו', שרק על ידי שמחה נוכל לצאת מהגלות.

חרבן של עצבות

והנה, סבת החרבן היא בגלל שלא עבדו את ה' בשמחה ושלא היו שמחים בחלקם, וכמו שנגמור בפרשת התוכחות, שסבת כל הקללות היא: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". פי ששעבד עצוב ונכה רוח הוא פועל על כל מי שסביבו ומבזה את בני ביתו ואת חבריו וקא לכלל שגאת תנם, ואלו פשהו שמח הוא מוכן לותר גם כשהמיעוט בקבוצה ומוחל גם כשגבו אותה.

ולפי זה צריה להבין מדוע אמרו 'משוננס אב קמעטין בשמחה', הרי מפינו שפגמים אלו ארע החרבן פוען שגאת תנם שנגרר על ידי עצבות ורוח נכאה, אם פן היה מו הנראי להורות לנו ולומר 'משוננס אב מרבינו בשמחה', כדי שיהשמחה תהיה תקון על סבת החרבן - העצבות!?

מטרת מעוט השמחה

ויבאר, דהנה צריה לדעת שפנדאי אסור להיות

בעצבות חלילה, והוצאת חז"ל למעט בשמחה בתשעת ימי חודש מנחם אב הראשונים תבאר על פי משל לעשיר גדול והוא גר בבית מפאך ומשפח, שמשבע הדברים פעבור זמן הוא מתרגל לעשירותו ולביתו המפאך וכבר אינו מעריף זאת ואינו שמח במה שיש לו, פעוד שאחרים שעוברים ליד ביתו מתפעלים מאד ומדברים עליו בקנאה.

כה אנו, שבמשך כל השנה טוב לנו מאד וכבר התרגלנו לטובות הרבות שה' עושה עמנו ואיננו שמחים בהם, ולכן חז"ל בהקמתם קבעו לנו בתשעת הימים למעט בשמחה, פי טבע האדם כשאומרים לו שלא לשמוח - הדבר גורם לו דוקא רצון ותשוקה להתנהג בהפך ולהיות שמח. וכה ימצא שעל ידי תשעת הימים האדם ישפיל לשמוח בשאר ימות השנה.

וכמו שרואים לגבי אכילת פסח ושתית יין, שפמשה השנה אנשים רבים לא נוהגים לאכול פסח ודוקא בתשעת הימים יש להם חשק גדול לקח ומרגשים שחסר להם הפסח והעוף עד שמשתדלים למצוא 'סיים'... ובה נמצא שעל ידי תשעת הימים האדם מעריף את מתנת הפסח והיין שה' נתן לו בכל ימות השנה.

ועוד, שחז"ל אסרו לנו את הפסח והיין וצונו עלינו למעט בשמחה ימים אלו בכדי שגבין מה היה עקר מטרת בית המקדש, שאלו היו באים בכדי להתמלא בשמחה לפני ה' על חסדיו הגדולים, וכן להפיר שם דרך אכילת פסח הקרבנות בחסד פשור גופינו. שעל פן מועיטים בשמחה ונמנעים מאכילת פסח ושתית יין בתשעת הימים, בכדי להזכיר לנו שעם חרבן הבית נחסרה לנו השמחה השלמה, ומעתה אכילת הפסח ושתית היין בקדשה גדולה כמו שהיה בבית המקדש - פבר אינן קנימות.

מתיקות הניסים

מכתבים לעורכת

מצימת העינים

מידי שנה בימי בין הזמנים, משפחות ראי ה' נתקלות בהתמודדות; הילדים רוצים לצאת לנפש וההורים מתקשים למצא מקום הולם למשפחה ולילדים קדושים שרוצים לשמר את קדשת עיניהם, ועל כן בא המעשה שלי.

באחת השנים נסעתי עם הבנים שלי, מביתנו שבירושלים לים הפתח, כשהגענו למקום, נודע לנו כי החוף הפך נסגר לאותו יום עקב ארוע חריג, מכיון שבאנו מדרך רחוקה והילדים יתאכזבו מאד אם נשוב בלי להכנס למים שהם כל כך חמו ליה, נסעתי אפס למפנה צדית של הים שאינו עשוי לרחצה, ושם שעשעתי אותם במים עד כמה שהיה אפשר. בלי להכנס לכלל סכנה.

פעבור כמה דקות, כשילדי אוהזים בשיא ההנאה, התקרבו למקום אנשים רחוקים מתורה ומצוות, ולא הייתה לי ברירה אלא להורות לילדי שאנו מקרחים לעוב את המקום. ילדי מידי הבינו את סבת ההוראה שלי, הם התלבשו מהר ועלו לרכב.

כפצוי, לקחתי אותם משם לקבר הרשב"י, שם התפללנו וגם טילנו בהר הסמוך לציון, הילדים נהנו, ובערב עלינו לרכב על מנת לחזור הביתה, לפני שפתחנו בדרך חזרה, רצינו לעשות תמונות על רקע שער ציון הרשב"י, אלא שלהפתעתנו הבחנו שהמצלמה איננה אתנו.

מדבר במצלמה יקרה וחדשה שקניתי אותה כשנתיים קדם לכן, ומכיון שידענו כברו שהבאנו אתנו את המצלמה מהבית, חפשנו אותה מתחת הכסאות, בתא מטען ובכל מקום אפשרי ברכב, אך לא מצאנו אותה, הדבר גרם לי עגמת נפש והיה קשה לי לחשב שהיא לא תחזור אלינו.

למעשה לא נותר לנו אלא להבין שכנראה שכחנו אותה ליד ים הכנרת, ולכן החלטתי לחזור למקום ששהינו בו ולחפש שם. לטבריה הבטחתי מאה ועשרים ש לצדקה לאברך שאני מכיר אותו אישית שהוא דחוק בפנקסה, והתפללתי על כך עם ילדי, בתפלתנו הודינו לה' על כל ההנאה שהיתה לנו היום ובקשנו מה' שישב לנו את האבדה.

אחד מילדי אמר: אבא, אני בטוח שה' חזיר לנו את המצלמה אחרי שהתבררנו לותר על הים « המשך המעשה בעמוד ד'

מדוע שמעי יוצא?

ואת הענין הנ"ל שהזכרנו, שטבע האדם להתאווה לדבר שאוסרים עליו, מצינו גם בשמעי בן גרא, ששלמה מלפנו צוה עליו שלא לצאת מירושלים ואם יפר צווי זה - יהרג, ודוקא מחמת זה תקפו יצרו לצאת מירושלים (בפחית "מים ונבים ומקרא").

עוד יש לפרש, ששלמה צוה לשמעי שלא לצאת מירושלים מפני שהיא פעיר מקלט עבורו על ששפך את דמו של דוד מלפנו בבזיונות נוראים ובגלגולנות פנים החשובה שפסכיות דמים (כי"מ נח), וכסבירת רבי יוחנן ש'תורה קולטת' פעיר מקלט (מפאת ד'), אבל שמעי בגאונותו סבר שהוא לא צריך להשאיר בירושלים לטובת עצמו אלא

להפוך, רק בכדי להגן על שלמה שלא את בת פרעה (נכרות ח), ולכן יצא מירושלים וסופו שנהרג בקרב שלמה.

תלמיד חכם ובעל מחלוקת?

ויש לדעת ששמעי היה אדם הנחשב לירא שמים גדול, שהרי הוא רדף את דוד מפני שסבר שהוא "איש הדמים ואיש הגלגול" (שמואל"ב טז ז), ואף ברור הדבר שחזונו היתה כשל אדם ירא שמים.

הקב"ה סבב שהאויב של דוד יראה פירא שמים בכדי לגרם לנו תועלת גדולה, שפאשר נתבונן במעשה שמעי שנואה ירא שמים ותלמיד חכם וכיום ידוע לכל שהוא בעל מחלוקת וחוטא גדול

שדף את דוד מלפנו (שהוא רגל רביעי במדרגה) - נלמד מזה להתרחק ממוחלקת ומלרדף אחר שום בר ושדאל.

וגם אם נדמה לנו לפעמים על אדם מסוים שמצוה לשנאותו ולרדף אותו, נבחר להשאיר את ה'מצוות' האלו לאחרים... שהרי גם שמעי בן גרא רדף את דוד מפני טענות קשות שהיו לו עליו.

וכיום שפבר ברור לנו שה' היה עם דוד ושמעי טעה וחטא, לכן קדם הלמוד ראוי לנו לבקש מה' שיציל אותנו ממדת המחלקת, בכדי שלא נהיה נגדר תלמידי חכם טועה ובעל מחלוקת, כשמעי בן גרא.

מתיקות חזון בית המקדש

"לא תוסיפו הביא מנחת שווא קטרת תועבה היא לי", שהקב"ה לא רוצה מנחות והקטרת הקטרת; "חדש ושבח... חדשים ומועדיכם שגאה נפשי היו עלי לטורח וגלאתי נשא", השבתות והמועדים של העם הם טרח בפניו לפני ה'.

וכדמנו זה מצינו בגביא מלאכי שהתנבא בזמן בית המקדש השני, שאומר שהקרבות אינם רצויים לפני ה' ונחשבים לפניו יהבדו כבעל מום.

וכל הרוצה ושתומם: מדוע יאמרו הנבאיים על הקרבות ועל השבתות והמועדים שעם ישראל מקיימים על פי צווי ה' בתורתו הקדושה?

הקמרא אומרת (ויקרא טו): 'בירה תוכיח', הינו שביט המקדש הנקרא בירה, מוכיח כזה שהוא עדין חרב - שמועשינו עדין אינם מרוצים בשלמות לפני ה'. ולשון זו, 'בירה תוכיח', שאמרו חז"ל על בית המקדש, מלמדנו שתכלית בית המקדש היא 'להוכיח' וללמד דעת ה' את העם על די הפגמים הצדיקים.

ה' לא רוצה בעבודתו!

וכאו הנביא ישעיה מוכיח את העם תוכחות קשות מאד שלא מצינו פדמנתו: "למה לי רב זבחיכם יאמר ה'", שהקב"ה אינו רוצה את הקרבות;

הנביא אומר: "חזון ישעיהו בן אמוז", מוכא במדרש (בר מ"ד ט): עשרה לשונות נקראת ובוואה: חזון, הטהרה, דבור, אמיירה, צווי, משא, משל, מליצה, חידה. ויש מקום להתבונן, מדוע נבואת ישעיהו נאמרה בלשון "חזון", שפרושו ראיה, הרי ראית הנבואה היא רק עבור הנביא עצמו, וראוי לכאורה שהנבואה תאמר לעם בלשון דבור או בלשון שמייעה, שהרי הנבואה מעבדת לעם על די דבורו של הנביא ועל די השמייעה של העם ואלו ראית הנבואה שיקת רק לנביא?

ויש לפרש, דהנה על כף שהבית עדין לא נבנה

נחמות מתוקות

בציר שבכותרת הגליון: ר' ע. ק. שיצא לנפש עם ולדיו בים הפגרת. לפתע הוא מוּדָרו עם ולדיו לעוב את המקום. פאשר עיניהם משפולת לארא ואינם מבחינים פי המצלמה הקרה והחדשה שלהם. נשקחה על שפת הים.

מה האיץ אותם לעוב את הים? והאם המצלמה שבה אליהם?

על כף במדור 'מתיקות הנסים'.

בציר שבתור המאמר: רבי עקיבא שוחק ומנחם את חבריו התנאים הבוכים מראית הרבן בית המקדש.

איך אפשר להתנחם ולשמוח בשבעה דנקמתא' בעוד שהרבן בעיני עומד?

על כף במאמר הראשון.

בציר שלפנינו: משיח צדקנו עומד על גג בית המקדש, והיהודים עומדים ומתבוננים בו ובעבודות המקדש.

איזו נבואה קשה מגלה לנו את מתיקות תכלית הביאה לבית המקדש?

על כף במאמר: 'מתיקות חזון בית המקדש'.

המשאלה היחידה

ויש לבאר, שמשטעם זה נבואת ישעיהו נקראת בלשון "חזון", ללמדנו שהתפקיד שלנו בבית המקדש לחזות ולהתבונן בעבודות הנעשות בו. ועל כך נאמר "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלם", וכדאיתא בגמרא (כ"ב טא), שחכמים תקנו להושיב מלמדי תינוקות בירושלים, סמוך למקום המקדש, כדי שהילדים יראו את עבודות המקדש ויגבילו מקף וראת שמים (ע"פ תוספות שם).

וכמו שאמר דוד מלכנו "אחת שאלתי מאת ה'... לחזות בנעם ה'", שנבר בדבריו אלו שמשטרה אחת יש בישיבה בבית ה' והיא - "לחזות בנעם ה'", הינו להתבונן בעבודות המקדש ולבוא מהם לאהבת ה' ויתברך ולתקון המדות, כי הראיה משפיעה מאוד על האדם הן לטוב והן למוטב, ואדם יכול לשנות את דעתו לפי הראיה שהוא רואה.

מנוחה לכל יהודי

וכמו שאמרנו חז"ל (זקא נד, חגיגה טו) שהיו מגביהים את השלחן וגוללים את הפרכת לפני עולי רגלים ואומרים להם 'ראו חבתכם לפני המקום. וכמו כן המנוחה היא עדות לכאי עולם, ושלמה המלך הוסיף עשר מנורות כנגד כל שבט ושבט, מפני שמשטרת המנוחה היא להיות עדות לכל באי עולם ששכינה שורה בישראל (שבת כג). ובדברי חז"ל הללו פלגל שהמנוחה מאירה את דעת ה' בכל בית מישאל.

ואם בבית המקדש יהיו רק המנוחה והשלחן שעשה משה, עלולים העם לטעות ולחשב שרק הצדיקים השלמים עם ה' כמשה הם יכולים לזכות להאיר את דעת ה' בביתם. ושלמה מלכנו רצה ללמדנו שכל שנים עשר שבטי י-ה, יכולים

להאיר את דעת ה' בביתם, ועל כן הוסיף עשר מנורות כנגד עשרת השבטים, ומה שעשה משה הוא כנגד שבט האחד עשר, והפנים והלויים הם עצמם מלמדים את העם דעת דרך ראית עבודת הקרבנות והמקדש. נמצא, שמשטרת עבודות המקדש היא, שאדם יחזה בהן וילמד כיצד לעשות גם את ביתו למשפן לשכינה בבית המקדש.

מתיקות מלכי בית דוד

בתחלת ספר ישעיהו נאמר שהנבואה שנאמרה בלשון 'חזון' נאמרה בימי מלכי בית דוד, ואיתא (זקא כה) שרק למלכי בית דוד היה מתר לשבת בעזרת בית המקדש, וזאת משום שמלכי בית דוד היו יושבים בעזרה בשפלות ובהקנעה, והיו מגיעים מעבודות בית המקדש לערנה גדולה לה', כדוד מלכנו זקנם, שלבו היה מלא בעונה וערנה לה'. והנביא מלמדנו לחזות גם במלכי בית דוד הצדיקים בעצמם ולקבל מהם יראת שמים ואהבת ה'.

ולכן הנביאים הוכיחו את העם על הקרבנות, משום שהיו מקריבים אותם בלי לחזות ולהתבונן בהם, וממילא לא היו באים על ידם לידי תועלת. והם היו בגדר מה שאומר הנביא ישעיהו: "עני כי נגש העם הזה כפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה".

ועל כך קבלו הנביאים ואמרו, שעבודת קרבנות פזאת בלא לב אינה חשובה לפני ה' ונחשבת לגרועה יותר משיחטת בהמות בבית המוטבחים. פי כששוחטים בהמה על מנת לאכלה יש תועלת בשיחטתה, אבל כששוחטים אותה

עצות מתוקות

אבותינו ורבותינו ז"ל היו מצפים בכל עת לביאת המשיח שיבנה את בית המקדש, כמו כן ראי לנו לנהל ולזכר בכל עת את הצפיה הזאת, ויגוון פלאושים חפצים לנסיעות ממקום למקום, וזכור ונתענג לרגע שבו נוכל לארו את חפצנו ולעלות עם הקרבנות לבית מקדשנו שפאהבת ה' יוקדת בלבונו.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, עינינו פחות לישועתה, לראות כבר את בית מקדשך, ששם כהניך וליידיך ללמדנו את אהבתך, בשייתם ובעבודת הקרבנות והמקדש, אפא ה', מלא את לבנו בנאמנותך, וחזן אותנו בכסחון כה, שפקרוב תראה לנו את נך הגדולה בישועה השלמה, ונקנו להיטיב תמיד זה לזה, באפן שיעלה לה נחת רוח מפה, ועל ידי זה תחיש את נאלתנו, אמן ואמן.

בבית המקדש כמצות אנשים מלמד בלא פגנת הלב ובלי לבא מהקרבנה לאהבת ה' ולתקון המדות, הרי ששיחטה זו היא בגדר צער בעלי חיים, ששוחטים בהמות בלי תועלת. וכשנאמר בפסוק "חזון ישעיהו בן אמוז אשר חזה על יהודה וירושלם בימי... מלכי יהודה" פלגל בכך תוכחה על כך שהעם לא חזו ולא התבוננו במלכי בית דוד ללמוד מהם יראת ה' ומדות טובות.

מתיקות ה'חליפין' עם ההבמה

מכונים להבדיל את עצמנו מהמדות הרעות שבשור, שהרי הנפש היא בדם ואם כן דם השור מזכיר את המדות שבנפשו של האדם, וכך השור הוא חליפתו של האדם ויכפר עליו.

הבדלה בכל יום

נמצא שעשר הפפרה על ידי הקרנו, היא פאשר אנו עושים 'הבדלה' בינו לבין ההבמה, ומעבירים לבנה את המדות הרעות ולוקחים אלינו את המדות הטובות שבה, ובענין ההבדלה מצינו בגמרא (פסחים קד), שהיא מונה פמה מיני הבדלות בגוסף להבדלות שאנו אומרים בהבדלה: 'סדר הבדלות היא? הבדיל... בין טמא לטהור, בין הים לחרבה, בין מים העליונים למים התחתונים, בין פהנים ללויים וישראלים!'

ואף שלענין הלכה לא אומרים זאת, מפל מקום

היו לומדים את התורה מהעופות והבהמות, וכגון שהיו לומדים דרך ארץ מהתרגול, שמיבטיח לאשתו שאם היה לו אפשרות הוא היה קונה לה שרשרת וכו', וכאשר אדם מוכש שהתרגול יהיה חליפתו, עליו לכון להחליף את תכונותיו הרעות עם התרגול, פלומר שחסרונותיו יעברו לתרגול והאיש יקח מהתרגול את מעלתו שהוא יודע לדבר דברים טובים עם אשתו, וכן הוא משבח את ה' בשבעה מיני קולות פמויקא בפרק שיירה.

וכה בהקרבנות השור, הבעלים היו מתפנינים להתחלף עם השור, על ידי שקונים ממנו את מדת הברכה הטוב שיש לו לבעליו כמו שפתיב "דע שור קונהו" ובעת אכילת בשר ההבמה אפשר לכון לקחת ממנה לעצמנו את מדותיה הטובות, ובזריקת דמו של השור על גבי המזבח,

מיוכח בדברי הנביאים הנ"ל, שאלו עם ישראל היו באים לבית המקדש ומקריבים את הקרבנות עם התבוננות ומחשבה וכוונה, הקב"ה היה מרצה בהם ולא היה נחרב הבית, כי הקרבנות הקרבנות וישיחטם היה חליפתם ותמורתם של העם, שפפפרת עליהם שלא יתרגו ולא יגלו.

וכדגמת זה, יש הנוהגים לקים מנהג פפרות בערב יום פפורים על ידי תרגול לומר זאת חליפתי, ולקאורה פיצד אפשר להחליף בין האדם לתרגול, ולשחט את התרגול במקום האדם והאדם יצא לחיים טובים ולשלום, הרי הגזרה נגזרה על האדם שעבר על רצון הבורא וכיצד התרגול יוכל לבטל מעליו את הגזרה.

ללמד דרך ארץ

אלא שאמרנו חז"ל (שביב ק): אלמלא נתנה תורה,

על חסדי ה', ויבקש מה' שגם אם יגזור עלינו גזרות רעות חלילה, שיתפכר לנו בקה שאנו אוכלים בשר חיה בהמה ועוף השמיים, לאחור ששחטנו אותם ושפכו את דמם, ובקב יהיה שחי שפתותינו חשוב וימקבל ומקצה לפני ה' פאלו הקרבנו את הקרבנות ויתפכר לנו.

למעשה: הגם שעזינו לא זכינו שיבנה בית המקדש והקריב בו את הקרבנות עם דעת ה', ביכולתנו להתבונן בקר פנים בביתנו בכל דבר שמופיר לנו את בית המקדש, וכגון פשנאכל בשר וזכור את בשר הקרבנות שאכלו הפהנים בבית המקדש בקדשה, עם פגנות של הודאה

אנו למדים, שעלינו להפיר ולהעריב בהקדלה שה' עושה בפריאה 'בין טמא לטהור', שה' הקדיל בין האדם לבהמה, ובבהמה יש מדות ותאוות גרועות, ואלו האדם הוא טהור לעמיתה, שהרי יש בו גם שלשה דברים שבהם הוא דומה למואל (תמידה טו).

מתיקות התועלת שבחרבן

ה' החריב אותנו כדי להשפיע את הדרך הקלוקלת של הפהנים הצדוקים.

ובשביל שזנזה לבנון בית המקדש הנצחי עלינו להכין את עצמינו בדעת נכונה ולשפר את אורחותינו להיות יהודים כשרים בעלי מדות טובות וזו כשיש יסודות חזקים ה' יבנה את בית המקדש ובו נעבד אותו פראוי ונבא מעבודת הקרבנות להפיר בחסדי ה' שבאברי גופינו כנבר באברי הקרבנות.

המקדש נדמה לאשה, משום שהוא מגדל בנינים לעבודת ה'.

וזה שבית המקדש נחרב, זה דומה לבית שעמד על יסודות לא טובים, שפדי לתקן אותו, יש להחריבו ולבנותו מחדש, כך מפנין שבבית המקדש היו פהנים צדוקים שלא למדו את דעת ה' בהקרבנות הקרבנות, אלא עשו את עבודות המקדש כמצות אנשים מלומדה ואף חללו את שם ה' ולקחו את הפהונה בדמים (ויקרא יח), לכן

בתפלת נחם מבאר שהאבלות נדמית לאשה עקרה, וכמו כן מובא במדרש (פסיקתא רבתי) שירמיה נביא ראה בזמן הרבון דמות אשה יושבת בראש ההר ובוכה.

ויש לבאר שהסבה שהחרבן נדמה לאשה בוכה, הוא מפני מה שמוצינו במקרא (ברכות א) על הפסוק 'רני עקרה לא ילדה': שמחי כנסת ישראל שגדלת בנינים כשרים ולא גדלת בנינים רעים שמוקמים בגיהנום, לכן גם בית

למים, עד כאן היו דבריו.

המענין היה שבאותו בקר של אתמול בחרתי להתפלל שחרית עם ילדי בבית הכנסת שאבי ז"ל היה נוהג להתפלל בו כחוקה מענינת ילדי ביום שבו תכנון את הנסיעה, וילדי בחרו על דעת עצמם לצלם אותי שם בעת התפלה בלי שידעתי על כך... הודיתי לו מקרב לב, והוא המשיך ואמר: 'עקשו, שלא תחשב שתצטרך לבלא אלא, כי אני גר בתל אביב ואני מבין שאתה לא תשמח להכנס לעיר הזאת, ואני אומר שוב' הוא מדגיש, 'אתה צודק בזה, ואני מעריך את זה, לכן תן לי את הזכות להביא את המצלמה אליך בביתך ואולי כך אהיה שתף בזכויות שיש לך בשמים!'

כבר באתו יום לקראת ערב הוא הופיע בדלת ביתי, הכנסתי אותו הביתה, שמתי כפה לראשו וכבדתי אותו במזונות ושתייה, תוך כדי שלמתי אותו לקרב על המאכלים.

הדבר הסב קדוש ה' בתוך משפחתי, שראינו איך שמירת העינים בקדשה חזקה את תלמידינו שמהם התחמקנו... וגם החזירה לנו את המצלמה היקרה עד אלינו לבית, ואני הסברתי לילדי שהקב"ה נהג עמנו בזה במדה כנגד מדה, שפנינו ששמרנו בקדשה על העינים שהן המצלמה המיוחדת ביותר שה' ברא לנו, לכן ה' החזיר לנו את המצלמה שקנינו.

ע. ק. ירושלים

חייב לספר לך שמדי אחרי שהלכתם, ישבנו ליד הים ולא דברנו על שום דבר אחר, אלא רק על זה שאתם אנשים גבורים! שאפילו הילדים שלכם מסגלים לומר על הנאה בהם בשביל לעשות את רצונו של הבורא! דברנו בינינו על כך שיש לכם חיים יפים כשאתם רחוקים מלהביט בדברים שלא שלכם וכך אתם שמחים בחלקכם ומאשרים בחיים שלכם, בקצור קנאנו בכם ובאשר שיש לכם... תוך כדי שאנחנו משוחחים עליכם בהערכה, הבן שלי החזין במצלמה ששכחתי על שפת הים, החלטנו להתעכב שם עד שתחזרו כדי להחזיר לכם את האבדה וכדי שנוכל באותה הודמנות להביע בפניכם את הערכה וקדי כלפיהם, אלא שכבר הגיעה שעת הערב ולא הגעתם.

השבתי לעצמי שאקח את המצלמה ואנסה לאתר אתכם, לא ידעתי איך אכל האמנתי שה' יעזר לי לעזר לאנשים כמוכם הנאמנים אליו. בלילה אמרתי בבית: אני חייב לעשות הכל כדי להחזיר ליהודים המיוחדים האלו את המצלמה היקרה שלהם, ופדפתי בתמונות של המצלמה בתקנה למצא אולי היכן אתם גרים או כל סימן אחר איך להגיע אליכם, וכבר באחת התמונות האחרונות הופיע צלום שלך כשאתה עומד ומתפלל שחרית בבית הכנסת, כאשר על השלחן נפר התיק של הסלית שלך שעליו מופיע שמך עם מספר הטלפון שלך... כמובן זיהיתי שזה אתה, כי ראיתי היטב את פניך כאשר הגענו בקסמוך

בשביל קדשת העינים, ואני ענית אחריי 'אמן'.
המשך מתיקות הניסים

הגענו למקום בחשכה, חפשנו את המצלמה על ידי פנס האורה, אך לא היה שם שום זכר למצלמה. הדבר גרם לי חלישות הדעת, אבק דברתי עם ילדי דברי חזק על מנת לחזק את רוחי בעצמי ואמרת: תודה לה' ששמרנו היום על עינינו, תודה לה' שזכה אותנו להנות היום ולהתפלל על ציון הרשב"י ותודה לה' גם על מה שפנה דבר לא נעים שנאבדה המצלמה, כי קשם שראינו שה' הוא טוב בקר שעשה לנו היום טוב בנגלה, כך בודאי גם הצעיר הזה הוא טוב, אלא שהוא סתם מעינינו.

כשחזרנו לביתנו אשתי אשת החיל שמחה לשמע שהנינו בקדשה, וכששמעה על אבדת המצלמה, היא אמרה: זה גם לטובה, העקר שתזרתם בריאים ושלמים ברחוקותי ובגשמיית.

למחרת בבקר אני מקבל טלפון, על הקו מדבר יהודי שאומר שלום, תוך כדי שהוא מזכיר את שמי ואומר: מצאתי את המצלמה שלך! שאמתי אותו בפליאה: מנין איתך יודע את שמי? ומנין היה לך את מספר הטלפון שלי? וזה היו דבריו: 'אתמול אתם ישרתם בסמוך לים הכנרת, אני הגעתי לשם ואתם מיד הלכתם, הבנתי היטב שלא נעים לכם להיות בסמיכות לאנשים שחוזתם אינה כשל התורה, ואני

חדושים מתוקים

א. היא העצבות נקמה את הרבון? ב. היא תשעת הנימים נותנים לנו פח ללבד את ה' בשמחה? ג. איזה לקח מתוק אנו למדים משיבונו פן גרא? ד. מהי עקר המורה בהנצחה לבית המקדש? ה. איך תרגולו כולל לכפר מעלינו גזרות רעות? התשובות מנוחות בתוכן גליון זה, ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם. תכונת וטלפון.

"טובה הארץ מאד מאד"

בהפטרת פרשתנו נאמר: "שאו מרום עיניכם וראו כי ברא אלה". רבים יוצאים בימי בין הזמנים לטל בערי ישראל, ובעת שראו את פארה של ארץ הקודש ואת הנפלאות שה' ברא בה, ראו לזכר בשבב הארץ ולתקן בקר את חטא המרגלים שדברו סרה ודברו גנאי על ארץ הקדש, שבעוון